

именуваше въпросния. Бѣше човѣкъ на около 50 год., съ широко чело, черни очи хлѣтнали, лице продълговато, мустаци и коса почти бѣли. Растъ високъ. Той билъ вѣстрасенъ, както въ малджалъка, тѣй и въ ловджийството. Азъ му се прѣдставихъ споредъ порѣчката. Прие ме твърдѣ добрѣ. Врѣмето бѣше студено. До вечерята никакъ не излѣзохме отъ къщи. Гиша му разправи, че като не знаеялъ другъ човѣкъ, който тѣй добрѣ да познава околнитѣ мѣстности, довелъ ме при него. Казваше му още, че ако се намѣри мишана, който се търси, то цѣлъ товаръ злато слѣнце не видѣло. Нине Василий гледаше захласнатъ. Въ това врѣме влѣзе и госпожата на послѣдний, като каза, че вечерята е готова. Поканиха ни. Прѣминахме въ стаята за ѣдене. Насѣдахме около трапезата. Вечеряхме съ охота. Като се нахранихме, нарѣдихме се около огнището. Нине Василь забѣлѣза, че може свободно да говоримъ прѣдъ жена му. Той каза още, че ималъ голѣмо довѣрие въ нея, а тя нѣкакъ гордо се сложи на една въгзлавница, близо до мъжа си.

— Нѣмашъ ли синове, или дѣщери? запитахъ азъ Василь.

Една дълбока въздишка се изтрѣга отъ сърдцето на госпожата, очитѣ ѝ сж налѣха и безъ да чака да отговори мъжътъ ѝ, продума:

— Не, господине, имахме си и синове и дѣщери, но сега за сега единъ едничъкъ ни остана и той е войникъ въ Букурешъ. Вземаха го тази година.

Слѣдъ нѣколко секунди, тя добави:

— Не знаея каква е тая работа! На богатитѣ, които иматъ по двама-трима синове, често пѣти биватъ недѣгави, слаби, отлагатъ ги, пѣкъ послѣ ги и освобождаватъ, а ний сиромасни едно око имаме и него ни изваждатъ.

— Недѣйте се безпокои, имъ казахъ азъ. Като е живъ и здравъ, нѣма да усѣти какъ ще си отслужи и ще се върне у дома си. Тогава и повече ще го